

Amb motiu del cinquantenari de la seva mort, la Fundació Vila Casas celebra una exposició antològica de **Francesc Domingo i Segura** (Barcelona, 1893-São Paulo, 1974), que ajudi a completar la percepció del conjunt de la seva obra, amb alguns aspectes fins ara desconeguts, i que representi el seu retorn del Brasil, després d'haver assegurat: "No tornaré a Catalunya fins que no sigui lliure".

Educad en un ateneu obrer i superdotat per al dibuix, fou catalitzador de l'Agrupació Courbet, grup de joves als quals l'escenari noucentista i la influència de Cézanne impulsa cap a les avantguardes. Integrant de l'Escola Catalana de París, el seu art és fruit de l'admiració per Picasso i de l'assimilació íntima de l'art romànic català, en un plasticisme espiritual que el situa en la tríada de l'avantguarda catalana: Miró-Dalí-Domingo. De la seva opció per la figuració, amb la poesia com a inspiració de la seva obra –que és alhora punt de partida de poetes com Carles Riba, entre d'altres–, en resulta un realisme introspectiu, de delicada expressió lírica. La Guerra Civil el condueix a posar-se sense por al capdavant dels artistes, i el seu lideratge en l'anomenada Revolució Catalana li suposa més tard l'exili. A São Paulo, com a partícip del Modernisme brasiler –que digereix les avantguardes europees– i a fi de produir un art purament autòcton, Domingo fa la seva pròpia traducció cultural de la Moreneta i les maternitats mediterrànies, bo i pintant, dibuixant i gravant multitud de mares negres i mulates del Brasil. A més, fundà el Grupo Bisonte, sota la divisa de la unitat en la diversitat, amb què supera la dualitat art abstracte/art figuratiu –creada per raons polítiques– i transmet un missatge universal de fraternitat entre artistes.

Exposició comissariada per **Natàlia Barenys**.

